

Wojciech Wijuk Kojałowicz

[nauczyciel](#)

[historyk](#), [jezuita](#), [fundator](#), [kaznodzieja](#), [rektor Akademii Wileńskiej](#)

Ur. 0.0.1609, Kowno

Zm. 0.0.1677, Warszawa

Dane rodziców

Brak danych.

Wychowanie i wykształcenie

Po ukończeniu retoryki wstąpił do [zakonu jezuitów](#) w [Wilnie](#) 6 sierpnia 1627 roku. [Filozofii](#) słuchał w [Nieświeżu](#) (1629-1632). W latach 1634-1638 odbył studia [teologiczne](#) na [Akademii Wileńskiej](#) pod kierunkiem profesorów: Benedykta de Soxo, Grzegorza Schönhoffa, Michała Ginkiewicza i Oswalda Krügera (który uczył go [języka hebrajskiego](#)).

Kojałowicz był wszechstronnie uzdolniony. Świadczą o tym opinie przesyłane o nim do Rzymu: "Nadaje się znakomicie do nauczania we wszystkich gałęziach wiedzy i przedmiotów humanistycznych, a także do rządzenia, głoszenia kazań, prowadzenia owocnych dyskusji i do publikowania książek".

Etapy kariery dot. edukacji

Uczył [poezji](#) w [Smoleńsku](#) i na [Akademii Wileńskiej](#). Po ukończeniu studiów przechodził kolejne stopnie zawodu profesorskiego od retoryki do teologii. Przez rok uczył [retoryki](#) na [Akademii](#), a po uzyskaniu [magisterium](#) z [filozofii](#) (1641) wykładał tamże kurs [logiki](#), [fizyki](#) i [metafizyki](#) wraz z [etyką](#) (1641-1644).

W tym czasie nakłonił wizytatora zakonu Fabrycego Banfiego do założenia [kolegium jezuickiego](#) w [Kownie](#), przeznaczając na uposażenie nowej placówki wraz ze swoimi braćmi (Kazimierzem i Piotrem) majątek dziedziczny (kamienicę w rynku i folwark podmiejski). Wzięli oni udział w otwarciu rezydencji 16 maja 1642 roku i przez krótki czas zajmowali się jej organizacją.

W latach 1644-1645 był profesorem [teologii polemicznej](#) w [Braniewie](#), skąd powrócił znowu do [Wilna](#), gdzie otrzymał [doktorat](#) z [teologii](#) (1645) i objął wykłady [teologii scholastycznej](#), które prowadził do roku 1653. Pełnił równocześnie funkcje kaznodziei, cenzora ksiąg, doradcy biskupów, a od roku 1649 [prokanclerza](#) akademii. Odznaczał się wyjątkowym talentem prowadzenia dyskusji na tematy religijne i prawdopodobnie często urządził je na dworze Radziwiłłów. W roku 1653 został [rektorem Akademii](#).

Był jednym z najbardziej wartościowych i oryginalnych heraldyków przedrozbiorowej Rzeczypospolitej. Opracował też dzieje Litwy - "Historia Lithuanae" (cz. 1: Gdańsk 1650; cz. 2: Antwerpia 1669). Dzieło to stanowi wymowne świadectwo zainteresowania przeszłością Litwy. Obraz dziejów w nim zawarty sprzyjał rozwijaniu litewskiej świadomości narodowej. Praca ta jako pierwsza synteza przeszłości Litwy w języku powszechnie używanym rozświała dzieje Wielkiego Księstwa Litewskiego w całej Europie.

Fakty z życia osobistego

Żył w [XVII wieku](#).

Bibliografia

Przedmiotowa

1. L. Piechnik, *Dzieje Akademii Wileńskiej, t. 2*, Rzym, 1983.
2. W. Dworzaczek, *Wijuk Wojciech Kojalowicz h. Kościeszka*, *Polski Słownik Biograficzny*, t. 13, Wrocław, 1968.
3. K. Puchowski, *Dzieje Litwy w kształceniu elit politycznych w szkołach jezuickich Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Rekonesans*, [w:] *Albertas Vijūkas-Kojalavičius iš 400 metų perspektyvos*, red. M. Čiurinkas, S. Narbutas, Wilno, 2009.